

EDITORIÁL

Ahojte, gymkáči,

opäť prichádza číslo Nových Sond a s ním aj množstvo zaujímavých článkov. Spomenieme akcie ako exkurzia v Banskej Bystrici a Kremnici či imatrikuláciu našich nových prvákov. Samozrejme nevynecháme ani výlet Brusel - Londýn - Paríž a zaspomíname si, ako bolo na Lešti na súťaži Aliante.

Dáme vám aj niekoľko tipov, ako stráviť voľné jesenné chvíle a potešíme vás aj zaujímavosťami. Toto obdobie sa však spája aj s nepríjemnými stavmi, preto si môžete prečítať napríklad článok, kde zistíte, čo študenti naozaj potrebujú počuť, alebo ako sa vyrovnat' s problémami.

Teda už len spraviť si čajík, zabaliť sa do deky, vyložiť nôžky a môžete sa pustiť do nového čísla nášho časopisu. Alebo ak ste nedočkaví a nevydržíte až domov, ponorte sa do čítania článkov aj cez prestávky. Prajem príjemné čítanie.

Lenka Horváthová

BOLA VŽDY POCTIVOU ŠTUDENTKOU

Rodinné kreslo vychladnuté časom štvrťroka sa tentoraz ohreje prítomnosťou stále žiariacej, elegantnej a usmiatej pani profesorky chémie, Boženy Zvijákovej. Spoznajme ju z trošku iného pohľadu.

Kde sú vaše korene? Ste rodená Sabinovčanka?

Narodila som sa neďaleko v malebnej dedinke, ktorá v stredoveku patrila viacerým zemepánom, ale názov dostala p o n a j v ý z n a m n e j š í c h , Roskoványiovcov, z ktorých vzišiel aj známy nitriansky biskup. Nad dedinou sa vypína pohorie Marduňa, preteká ňou rieka Torysa, rybárov lákajú jazerá a na kopci sa vypína kostol, ktorý vidno aj z hlavnej cesty smerom na Lipany. Skúste hádať Ale v Sabinove žijem už 30 rokov.

Prezrad'te nám, kde ste študovali?

Po skončení ZŠ v Lipanoch moja študijná cesta viedla pod veľkolepé štíty našich Tatier do Svitú, kde som úspešne skončila chemickú priemyslovku. V štúdiu som pokračovala na Chemickotechnologickej fakulte v Bratislave. Tam som prežila naozaj nádherné vysokoškolské časy v kruhu troch spolužiakov a tridsiatich dvoch spolužiakov. Školu som milovala a život na internáte bol tiež nádherný. Vo veľkomeste sa formovali moje charakterové i vôľové vlastnosti. Nebolo toľko peňazí, mobily ani počítače, takže veľakrát sme chrumkali tvrdý chlebič

s bravčovou masťou a cibulkou a neraz padali aj slané slzy do vankúša, ale bolo plno zážitkov, pochopenia, pomoci a krásnych kamarátskych vzťahov. Bola som vždy poctivou študentkou, práca v laboratóriách ma veľmi bavila, výpočty tiež, takže bez problémov som získala diplom chemického inžiniera. Ako chemická inžinierka som pracovala v Imune v Šarišských Michal'anoch a potom vo Frucone Sabinov, kde som prešla skoro všetky strediská, až som sa dostala do funkcie hlavného energetika závodu. Po revolúcii som dva roky študovala na Prešovskej univerzite, kde som ukončila dvojročné doplnkové pedagogické štúdium. A potom sa konečne začal život „obyčajného učiteľa“, po ktorom som od malička túžila.

Čím je pre vás osobne práca učiteľa obohacujúca?

Každý deň pri mladých mladnem na duchu, nabíjam sa energiou pozitívnu, ale niekedy aj negatívnu a stále viem, čo prináša móda. No a samozrejme, nezanevrela som na učenie, keďže vďaka povolaniu študujem a učím sa naďalej.

Čo vás vie na hodinách vytočiť?

Vie ma vyviešť z nálady, ak mi študent klame do očí.

Máte nejakú vlastnosť, ktorá vám spôsobuje problémy?

Určite nie som bez chýb, mám ich veľa, ale každý mi hovorí, že neviem poriadne oddychovať. Stále musím čosi robiť.

Čo vás na chémii očarilo, že ste si vybrali práve tento predmet?

Žeby dobrý a pekný učiteľ chémie???
Mňa bavili všetky predmety...

Čomu sa venujete vo voľnom čase?

V lete zaváram, zbieram liečivé bylinky, šijem, chodím na túry a záhradkárčim. V zime, keď je dostatok snehu, pravidelne behám na lyžiach, no a stále čosi čítam.

Existuje nejaké vysnívané miesto, ktoré by ste chceli navštíviť?

Všetky svoje cestovateľské sny som si už splnila. Teraz cestujú moje deti.

Máte veľkú rodinu?

Neviem, či veľkú, či malú....ale moju, ktorú veľmi milujem.

Existuje osobnosť, ktorá sa stala vašim vzorom?

Moji rodičia mi boli a ešte aj sú veľkým vzorom. Majú veľké srdce, pracovité ruky, spravodlivosť a lásku pre každého.

Aký by mal byť podľa vás správny žiak?

Nemusí vedieť všetko, ale musí svoje danosti, ktoré dostal do vienka, zúročiť a pretaviť do svojho cieľa. Nesmie svoj talent premrhať.

Povedzte 3 veci, ktoré nám, súčasným študentom, podľa vás chýbajú najviac.

Motivácia učiť sa, vytrvalosť a zodpovednosť.

Ako sa darí našim bývalým redaktorom

Pred niekoľkými mesiacmi úspešne ukončili štúdium na našom gymnáziu. Vo svojom živote sa posunuli o krôčik vyššie a dnes už zarezávajú na vysokých školách. Dvoch našich bývalých študentov a zároveň redaktorov školského časopisu sme sa opýtali na ich nový vysokoškolský život.

Akú vysokú školu navštevujete?

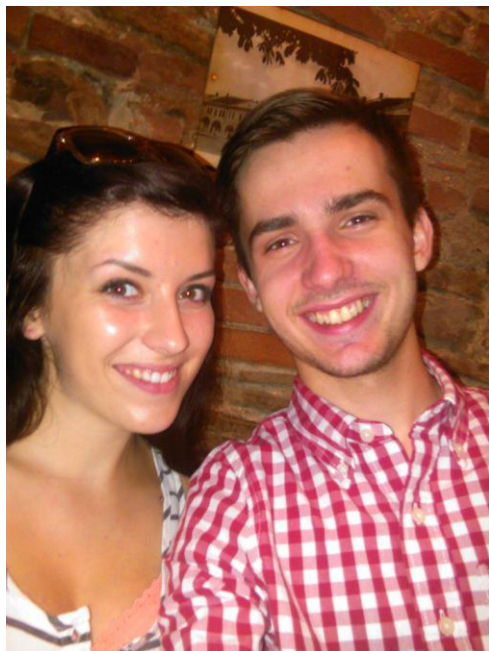
Romana: Študujem geografiu a geokológiu pre krajinné plánovanie na Univerzite Komenského v Bratislave.

Tomáš: Študujem žurnalistiku na Univerzite Komenského v Bratislave.

Ako ste si zvykli na vysokoškolský život?

Romana: Na moje počudovanie veľmi rýchlo a aj celkom ľahko. Je to určite aj vďaka tomu, že som tu spoznala príjemných ľudí a študujem to, čo ma zaujíma.

Tomáš: Pomere rýchlo. Spočiatku som sa obával všetkého nového – školy, prostredia, ľudí. Aklimatizoval som sa veľmi rýchlo, najmä na tie pozitívnejšie časti vysokoškolského života. Zmena teda nebola nejaká drastická a bolestivá. Bol to nový a príjemný začiatok, ktorý bol v mojom prípade priam nevyhnutnosťou.

V čom sa odlišuje vysokoškolské štúdium od stredoškolského?

Romana: Samozrejme v náročnosti preberaného učiva, vo všetkom sa ide do hĺbky a je to hlavne o samoštúdiu. Tu vám nikto nedá nič rovno pod nos, všetko si treba nájsť, kúpiť, vyhľadať a potom poriadne naštudovať, aby ste zvládali priebežné písomky a zápočty, lebo bez nich vás na skúšku nepustia. Potom sú to

také drobnosti ako rozvrh hodín, ktorý nie je až taký ideálny ako ten stredoškolský. Na výške si niekedy posedíme v triede od siedmej rána do siedmej večera.

Tomáš: Bude to znieť zvláštne, ale pre mňa osobne je asi najväčšou výhodou to, že nemusím vstávať o pol siedmej ako na strednej škole. Pozitívne je aj to, že nemusíme sedieť každý deň niekoľko hodín pri knihách, pretože nás ešte neskúšajú. Skúškové som ešte nezažil, čiže určite to bude šok. Výška je o rýchlom prebratí sa zo sna. Nikto vám nič nepovie a nedá. Je to hlavne o osobnej príprave. Na strednej sa päťka dala rozdychať, Fx na výške je už o niečom inom.

V minulom čísle sme sa pýtali, či vás naše gymko dostatočne pripravilo na vysokú školu. Ako sa na to pozeráte s odstupom času?

Romana: V predmetoch, ktoré tvoria základ môjho odboru, som pripravená dostatočne, hoci je tu samozrejme viac nového učiva ako toho starého. Gymko mi však dalo dobrý základ, na ktorom už stačí len stavať (škoda, že nie domček, ale rovno mrakodrap!).

Tomáš: Vždy som tvrdil, že nech je naše gymko hocijaké, rozhodne nie je zlé a naozaj je na dobrej úrovni. Osobne na mojej škole využívam iba slovenčinu a angličtinu, ale uvedomujem si to aj pri rôznych iných maličkostiach. Minule sme pracovali so zvukom, a keď sa učiteľ pýtal, kto na strednej pracoval so zvukovými programami, prihlásili sme sa asi traja. Záleží to ale na jednotlivcovi. Kto chce byť pripravený na výšku, toho naše gymko pripraví.

Chceli by ste sa znovu vrátiť do stredoškolských lavíc?

Romana: Určite nie.

Tomáš: Ku koncu štúdia na strednej škole som mal čoraz častejšie pocit, že hoci to bolo pekné obdobie, osem rokov bolo naozaj dosť. Istotne to bolo ľahšie ako teraz, ale všetko má výhody aj nevýhody. Na gymnázium by som sa možno vrátil, ale iba tak na dva dni, aby som zase sedel v triede s mojimi skvelými bývalými spolužiakmi a mohol si znova vychutnať tie staré dobré časy.

Autor:
Miro Sekerák

ČO ŠTUDENTI NAOZAJ POTREBUJÚ POČUŤ ?

Sú štyri hodiny ráno. Už hodinu sa snažím zaspáť, ale nedarí sa mi. Už zasa sa prehadzujem v posteli a nemôžem umlčať môj mozog. Prečo? Som vystresovaný zo svojich študentov. Fakt vystresovaný. Som taký vystresovaný, že nemyslím na nič iné, než na to, že si musím zapísať, čo mám na srdci. Skutočnú pravdu, ktorú potrebujem povedať. Sám sebe sľubujem, že svojim študentom zajtra poviem, čo si **skutočne** myslím.

Musím im povedať toto.

V prvom rade vám chcem povedať, že mi na vás záleží. V skutočnosti mi na vás záleží viac, než vám samým na sebe. A nezáleží mi len na vašich známkach alebo na výsledkoch vašich testov, ale na vás ako na ľuďoch. A preto, že mi na vás záleží, musím k vám byť úprimný. Súhlasíte, aby som bol úprimný v tom, čo vám poviem, a ako to poviem?

Pravdou je, že kvôli vám nespím. Každý týždeň.

Skôr než vám poviem prečo, musíte pochopiť pravdu o škole. Je vám jasné, že podstatou školy nie je len učenie. Nikdy to tak nebolo a ani to tak nebude. A ak nájdete niekoho, kto tvrdí opak, klame sám sebe. Áno, matematika, písanie slohových prác, španielčina a NOS sú dôležité a stojí zato ich vedieť. To však nie je

podstatou školy.

Podstatou je naučiť sa, ako si poradiť v ťažkých životných situáciách. Ako si poradiť s jednoduchými problémami, napríklad so zabudnutým kódom od skrinky, s nepríjemnými ľuďmi, ohováraním, ľuďmi, ktorí o vás pochybujú, alebo s tými, ktorí potrebujú vašu pomoc, keď sú sami na pochybách. Prípadne vtedy, keď sa nútime koncentrovať a milión ďalších myšlienok a pokusení je na dosah ruky.

Ide o to, ako pružne zvládnete nepriazeň tejto podstaty, pretože len to vás skutočne pripraví na život po škole. Pretože raz zistíte, že škola nie je to najnáročnejšie obdobie, ktoré vás v živote stretne. Budete čeliť ešte oveľa ťažším situáciám. Určite vám bude i lepšie, ako si dokážete predstaviť. V budúcnosti, ktorú máte pred sebou však budete musieť zvládnuť aj osobné tragédie, obavy a strach.

No toho, že budete musieť čeliť aj veľkým neprijemnostiam, sa nemôžete báť, pretože tým sa už dopredu pripravujete na neúspech. Pravým dôvodom, prečo nemôžem spať a bojím sa o vás je to, že nerozumiete podstate školy. Vzdávate sa. Môžete si myslieť, že sa nevzdávate, ale vzdávate sa, lebo vzdať sa dá v mnohých podobách.

U niektorých vzdať sa znamená premárniť deň a ani sa nepokúsiť

nápisat' vetu alebo zlomok, pretože si myslíte, že na tom nezáleží, že nemôžete, alebo že to nemá zmysel. Ono to však zmysel má. To, čo napíšete, nie je podstatou. Podstatou je prevziať zodpovednosť za svoj strach alebo pochybnosti a konať, keď sa to od vás vyžaduje.

Niektorí z vás sa vzdávajú tým, že chodia poza školu pri bezplatnom vzdelávaní. Prísť do školy neznamená prísť načas a zapadnúť. Znamená to odolať pokušeniam a investovať čas a energiu do vzdelávania - pochopiť, že niekedy krátkodobá bolesť prináša dlhodobé zlepšenie, a že významné osobnosti museli svojim úspechom niečo obetovať.

Iní sa vzdávajú tak, že sú hrubí a nerešpektujú učiteľov na chodbách, ktorí ich žiadajú, aby vošli do tried. Nemusíte sa klaňať autoritám, ale dôležité je naučiť sa riešiť problém dospelo a nedovoliť, aby váš úsudok poznačili emócie.

Vidím, že niektorí z vás sa vzdávajú príležitosti pracovať usilovnejšie na hodine bez ohľadu na to, ako sa vám nedarí. Nezáleží na tom, dostať známku, ktorá potvrdí, že ste dobrí. Záleží na tom, aby ste sa pozbierali, robili ťažké rozhodnutia a prinášali obeť i vtedy, keď sa zdá, že je to nemožné. Je to o hľadaní nádeje v beznádejnom, odvahy nad priepasťou a guráže tvárou v tvár nebezpečenstvu.

Musíte pochopiť, že vždy, keď sa rozhodnete pre jednoduchšiu cestu, podporujete svoje vzdávanie sa. Ak to tak necháte, zničí vám to budúcnosť a šťastie. Spoločnosť nepotrebuje takých ľudí. Ak sa nedokážete vzchopiť, aby ste si poradili s ťažkosťami, umriete sami, s depresiou a chudobní. Buď budete víťaz, alebo porazení. Buď si vybudujete odolnosť a posilní vás to, alebo sa tým necháte zmiest' a zničiť.

Kým ste však súčasťou môjho života, nijako vám to vzdávanie sa neľahčím. Budem na vás náročný, konfrontovať vás, nútiť vás a viesť vás. Môžete bedákať. Môžete robiť scény. Môžete kričať, nadávať, dupať a plakať. Ale hádajte, čo sa stane na druhý deň? Budem tu na vás trpezlivo čakať a usmievať sa a podporovať vás, pretože za to stojíte.

Takže urobte si láskavosť. Vykročte z radu. Už žiadne výhovorky, žiadne hľadanie dôvodov, žiadne vzdávanie sa. Hlavu hore, preberte sa do reality. Vezmite tú prekliatu ceruzku do ruky a poďme na to!

Autor: C. Mieke
Preložila: Lea Kleinová

AJ TEBA TRÁPIA PROBLÉMY?

Ročne spácha samovraždu okolo milión ľudí, pritom hovoríme len o „úspešných“, nie o pokusoch. To znamená, že na svete takto zomrie niekto každých 40 sekúnd. Za posledných 45 rokov sa zvýšil počet samovrážd o 60%. Teda najskôr nebude ničो v poriadku s tým, ako funguje dnešná spoločnosť. Ľudia dneška často nevedia, ako riešiť svoje problémy a tie trápi aj mnohých tínedžerov. Samovražda je stále častejším javom i medzi mladými ľuďmi. Pokusy o samovraždu rapídne vzrástli v skupinách mladých tínedžerov vo veku 15 až 19 rokov. V tejto vekovej skupine dochádza v priemere k štyrom samovráždám týždenne. Najčastejším dôvodom je pocit menejcennosti, šikana, alebo tlak okolia, najmä zo strany rodičov a školy. Tieto fakty sú alarmujúce. Preto je veľmi dôležité si problémy nenechávať pre seba, ale snažiť sa ich riešiť. Možno sa zdá, že už sa

nedá ďalej, ale kým ste živí, stále je tu spôsob a nádej, že sa to zlepší. Najlepší spôsob, keď už neviete kam, je zdôveriť sa. Ľudia sa najčastejšie zdôverujú svojej rodine, napríklad mame, alebo svojim priateľom. Práve priatelia sú najdôležitejší v živote mladých ľudí.

Priatelia sú rodina, ktorú si môžeme zvoliť sami. Pre dievčatá skutočné priateľstvo znamená veľa. Od priateľstva očakávajú omnoho viac ako chlapci, ale doň aj viac dávajú. Dievčatá potrebujú dôverovať a vyrozprávať sa. Najčastejšie rozoberajú vzťahy, rodinu, intímne záležitosti alebo ohovárajú. Sú niekedy schopné povedať úplne všetko. Tu by sme ale mali byť opatrní, pretože v živote ublížia najviac práve ľudia, ktorí sú nášmu srdcu najbližší. Chlapci zase trávia čas s priateľmi, aktívnejšie. So svojimi priateľmi zväčša športujú, zatiaľ čo dievčatá trávia čas v dô-

verných rozhovoroch. Chlapci sa rozprávajú väčšinou o športe, o škole alebo rozoberajú nové správy.

Každý človek potrebuje priateľa. Štúdie ukazujú, že potrebujeme denne približne 4 hodiny konverzácie. Je to dobré pre duševnú pohodu a zdravie. Byť tínedžerom je ale spojené aj s hľadaním lásky a mnohí z nás po nájdení partnera priateľov kvôli nedostatku času zanedbávajú, čo neskôr ľutujú. Podľa prieskumu stratia tak ľudia minimálne jedného priateľa či priateľku. Je to škoda, lebo každý z nás potrebuje aj priateľov mimo vzťahu.

V súvislosti s novými technológiami, medzi ktoré patria aj sociálne siete, nás neraz prekvapí, čo všetko sme schopní o sebe prezradiť. Práve na to by sme si mali dať pozor, lebo často zdieľame dôverné informácie, pretože neosobný kontakt cez počítač spôsobuje, že si neuvedomujeme skutočných ľudí, ktorí si to môžu prečítať. Sociálne siete sú dnes bežnou súčasťou života mladých ľudí, ktorí často aj takto verejne prezentujú svoje problémy.

Stále však existuje množstvo ľudí, ktorí sa nevedia zdôveriť. Ak sa nedokážete zveriť skutočnej osobe, tak v takýchto prípadoch pomáha zavedenie denníka alebo jednoducho rozhovor

so sebou samým. Možno to znie hlúpo, ale skutočne to pomáha. Prinúti vás to zamyslieť sa nad problémom a formulovanie vlastného problému pomáha získať nový pohľad na seba.

Existuje veľa spôsobov, ako riešiť svoje problémy. Ak máte pocit, že to už nezvládáte, jednoducho sa zastavte, spravte si chvíľku a zamyslite sa nad všetkým, čo sa deje. Skúste sa reálne zamyslieť a problémy zjednodušiť, pretože ľudia majú tendenciu všetko komplikovať a nafukovať. Pochváľte sami seba a spravte si zoznam vecí, ktoré vás tešia a ktoré vám vyšli. Každý určite nájde aspoň jednu, tej sa držte a skúste si časom pridať ďalšiu. Zamerajte sa na svoje silné stránky a pekné veci. Často nás láka bedákať nad svojimi nedostatkami a zlom vo svete, pričom zabúdame na tú lepšiu stránku vecí. Ak však napriek tomu nezvládáte situáciu, nie je hanba požiadať o pomoc. Niekedy vnútorné trápenie môže prerásť až do depresie, čo je závažná psychická choroba, ktorá by sa nemala podceňovať.

Autor:
Lenka
Horváthová

SPLNENÝ SEN

Londýn? Sen. Uvidieť spolu s ním aj Brusel a Paríž? Nepredstaviteľné. Spolu so spolužiačkou sme sa pokúšali zrealizovať výlet do Londýna už minulý rok, no neúspešne. Avšak tento rok sa vďaka pani profesorky Zuzane Szmolkovej stal tento výlet skutočnosťou a k nášmu vytúženému Londýnu pridala aj nakuknutie do Bruselu a Paríža. Pozbierali sme sa študenti z troch rôznych škôl a predstavovali sme si, ako tam už sme. Už niekoľko mesiacov pred samotným výletom sme sa ho nevedeli dočkať a nerozprávali sme o ničom inom.

Keď nastal deň D, stále sme neverili, že sa to deje. Prvou zastávkou na našom výlete bol Brusel - hlavné mesto Európy. Videli sme Kráľovský palác, Grand Palace, Manneken Pis (Cikajúceho chlapčeka), Katedrálu sv. Michala, Európsky parlament a Atómium. Vo večerných hodinách sme Brusel opustili a vybrali sa do hlavného mesta Veľkej Británie. Po príchode sme sa ubytovali a vybrali na potulky Londýnom. Pozreli sme si Tower of London, Tower Bridge, Katedrálu sv. Pavla a nakoniec sme zašli na večeru a spať na našu ubytovňu. Na druhý

deň sme navštívili Múzeum Madam Tussaud's, kde sme sa odfotili s našimi obľúbenými hviezdami. Potom naše cesty viedli na nákupy na rušnú Oxford Street, do Britského múzea a tento deň sme zakončili na Trafalgar Square, kde si rôzne partie ľudí posedávali a delili sa o svoje zážitky. Keď som sedela pri levoch a sledo-

vala mesto v celej svojej kráse, cítila som sa úplne bezstarostne a ako doma. Bolo to niečo neskutočné. Počas nášho posledného londýnskeho dňa sme stihli jazdu na London Eye, výhľad z ktorého bol dychvyrážajúci. Londýn sme mali ako na dlani. Mysleli sme si, že nič krajšie už nevidíme, no plavba po Temži nám to vyvrátila. Videli sme Londýn z inej perspektívy a vypočuli sme si pútavý výklad, vďaka ktorému sme sa o Londýne dozvedeli ešte viac.

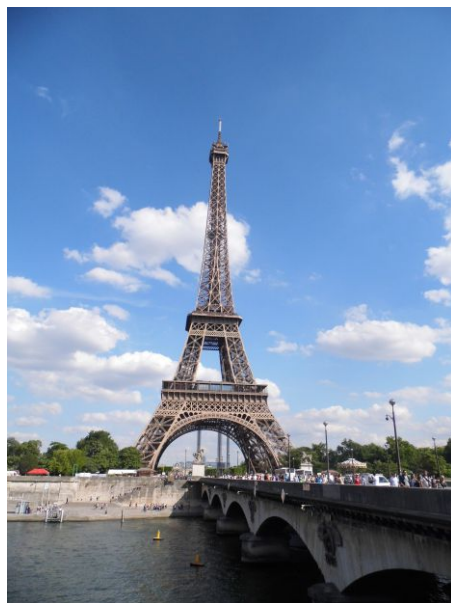

Po plavbe sme si pozreli Westminster Palace, Big Ben, Parliament Square, Westminster Abbey a námestie Piccadilly Circus. Na záver mala pre nás pani profesorka prekvapenie v podobe výletu na Nástupište 9¾, kde sa každý z nás mohol aspoň na krátku chvíľu stať Harrym Potterom a šťastní sme odchádzali s cennou trofejou – jedinečnou fotografiou zachytávajúcou tento moment. Z Londýna sme odchádzali plní dojemov a odhodlania niekedy sa tam zas vrátiť a vybrali sa na cestu do Paríža. V ranných hodinách sme dorazili do mesta lásky. Prehliadku sme začali pri Panthéone a Tuilerijských záhradách, pokračovali k Notre Dame de Paris, Louvre, Sacre Coeur a zakončili pri Eiffelovej veži, kde sme si z vtáčej perspektívy pozreli toto očarujúce mesto.

Myslím, že hovorím za

všetkých, ak poviem, že sme všetci veľmi vďační našim rodičom, že nám dopriali splniť si tento sen a taktiež ďakujeme pani profesorky Szmolkovej za to, že tento poznávací zájazd zorganizovala. Výlet sa síce uskutočnil koncom júna, no aj po necelom pol

roku naň stále spomíname všetci s úsmevom. Veď takéto sny sa predsa neplnia každý deň.

Autor:
Viktória Petriľáková

NÁMAHA STÁLA ZA TO

(alebo každá skúsenosť nás posúva ďalej)

Od 30.6. do 5.7. tri študentky našej školy zažili nezabudnuteľný týždeň. Po dvoch náročných vedomostných kolách a jednom neúspešnom roku za sebou Vika Petriľáková a Lenka Horváthová to nevzdali a konečne postúpili do medzinárodného finále súťaže Aliante. Nakoniec sa pošťastilo aj Katke Novotnej, ktorá ako náhradníčka

doplnila tím mladého Novozámčana. Vo finále na nich všetkých čakalo ďalšie psychické, ale už aj fyzické testovanie s najlepšimi z rôznych krajín. Do súťaže sa okrem Slovákov zapojili študenti Česka, Čiernej Hory, Chorvátska, Gruzínska, Kanady, Litvy, Macedónska, Poľska a Turecka. Cieľom tejto súťaže je zvýšiť informovanosť o NATO, bezpečnostnej politike a medzinárodných otázkach. Dievčatá sa skutočne potrápili a aj keď sa možno nezúčastnili Winners' trip, už len zapojenie sa do súťaže bolo pre nich výhrou. Ako jedna z nich vám môžem povedať, že zapojiť sa do tejto súťaže bolo jedno z najlepších rozhodnutí v mojom živote.

Prvé kolo vedomostných otázok

bolo celkom ľahko zvládnuteľné. Zväčša využívate Google a odpoveď na 20 otázok vyberáte zo 4 možností. Stačí, ak správne odpoviete 16 a ste v druhom kole. Tento ľahký štart naláka množstvo študentov a takto sme sa spolu s mnohými ďalšími zapojili aj my. Potom ale prídu otázky druhého kola. Je ich 35 a sú z oblasti histórie, medzinárodných

vzťahov, štruktúry a fungovania NATO a geografie. Tu to rýchlo vzdá veľká časť súťažiacich. My sme sa našťastie rozhodli vytrvať. Je to tvrdá práca. Na každú otázku musíte odpovedať čo najpodrobnejšie a najrozsiahlejšie a tu už nestačí len Google, ale museli sme využiť aj veľa odborných kníh a texty nielen v slovenčine, ale aj češtine či angličtine. Je to naozaj veľmi ťažké

kolo a neraz sme to chceli vzdať. Strávite nad tým veľa času a môže sa stať, že nepostúpíte. Ale úprimne hovorím, že čo i len malá šanca na postup stojí za to všetko.

S napätím sme očakávali vyhlásenie výsledkov. Konkurencia je vždy silná a nároky na vypracovanie druhého kola veľmi prísne. Keď mi Vika zavolala, že sme postúpili, neverila som. Ostala som šokovaná. Vo finále vo vojenskom stredisku Lešť sme vytvorili medzinárodný tím s Poliakmi a Katka s dievčatami z Čiernej hory. Chalani boli úžasní a zažili sme kopec srandy. Spoločné veľké izby, skvelá zábava, vzájomná komunikácia, veľa úžasných ľudí. S niektorými sme doteraz v kontakte.

Veľmi zaujímavý bol aj program, v ktorom testovali našu fyzickú zdatnosť. Samozrejme, že v tomto smere na Gruzíncov nikto nemal, pretože tí majú dokonca aj domáce fyzické kolo. Avšak aj nám ostatným to prinieslo množstvo skúseností a zážitkov. Prešli sme si Rambo dráhu, išli v kajaku, liezli po stene, ale aj po skalách, strieľali, a dokonca si odbehali 10 kilometrovú trasu. Vyšťavení sme boli poriadne. Aj tu nás však čakala vedomostná časť, v ktorej sme museli splniť úlohy, ako napríklad napísať esej, zodpovedať náročný test zameraný na rôzne oblasti, ale aj zábavnejšie úlohy - napríklad hluchý telefón. Všetko samozrejme prebiehalo v angličtine. Po namáhavých dňoch sme jeden strávili v Múzeu SNP

v Banskej Bystrici a večer sme mali spoločnú opekačku. Medzitým nás ale ešte čakalo slávnostné ukončenie a vyhlásenie výsledkov. Napriek tomu, že my sme nevyhrali, potešil nás úspech ďalších Slovákov z Turzovky, ktorí cestovali na víťazný výlet po Nemecku rovno z prvého miesta.

Aj keď prišli momenty, keď sme uvažovali, prečo sme sa NA TO vlastne dali (aj takéto „fóry“ nám pomáhali nevzdať to), účasť vo finále stála skutočne za to. Obohatilo nás to po každej stránke a každá z nás NA TO skutočne rada spomína (haha, zase :P). Neveríte?

Vika: „Projekt Aliante mi dal veľmi veľa skúseností, zážitkov a kamarátov. Naučila som sa prekonávať strach, vyskúšala som nové veci, spoznala ľudí z iných krajín a čo-to sa dozvedela o slovenskej armáde. Moje pocity pred Aliante boli strach, no aj radosť, ale som veľmi rada, že som sa do tohto projektu zapojila, pretože ma nesmierne obohatil. Najviac sa mi páčilo lezenie po skalách, na ktoré určite nezabudnem. Aj napriek tomu, že to bolo fyzicky, psychicky, no zo začiatku i časovo veľmi náročné, rada by som sa toho zúčastnila znova a vôbec to neľutujem. Všetko to začalo vďaka pani profesorke Nastišinovej, ktorá nás s touto súťažou oboznámila a neskôr nám aj pomáhala. Zodpovedali sme teda otázky prvého kola, ktoré boli na internete a pomaličky postupovali ďalej. Všetka tá námaha stála za to a určite je to

skúsenosť, ktorú odporúčam zažiť každému.“

Katka: „O Aliante som sa dozvedela pred dvoma rokmi vďaka pani profesorky Nastišinovej. Vidina spoznania nových ľudí a vycestovania do zahraničia ma motivovala k zapojeniu sa do súťaže, no nanešťastie druhé kolo sme nedokončili kvôli blížiacej sa operácii mojej partnerky. A tak sme to skúsili tento rok znova a posunuli sme sa opäť do druhého kola. No tu sme opäť skončili. Priznávam, že to bolo z lenivosti. Keď mi na začiatku prázdnin zazvonil mobil a z druhej strany sa ozval Vikin hlas s otázkou, či chcem ísť na Aliante, moje srdce sa rozbúchalo. Bola som veľmi nadšená, že sa súťaže môžem zúčastniť. Bola som veľmi zvedavá, čo sa skrýva za tým, že potrebujú náhradníka. Zistila som, že jeden z účastníkov nemohol prísť, a dokonca aj

ich náhradník ochorel. Chlapec, s ktorým som bola v tíme, bol z Nových Zámkov. Nielen s ním, ale aj so všetkými ostatnými účastníkmi z iných krajín, organizátormi a aj vojakmi sme si veľmi dobre sadli. Disciplíny, ktoré na nás čakali, boli pre mňa na prvý pohľad nezvládnuteľné. Naozaj sa nepovažujem za športovca, no aj tak sme všetky úlohy zvládli. Aj tie fyzické, aj tie vedomostné. Aliante je jednoznačne úžasná príležitosť na overenie psychickej vytrvalosti a taktiež anglického jazyka. Samozrejme dá sa dohovoriť aj rukami a nohami, ale esej v angličtine jednoducho musí byť po anglicky. Táto súťaž mi dala naozaj veľa. Nielen parťáka, s ktorým sme stále v kontakte, ale aj poznanie, že zvládnem viac, ako si myslím. Preto dúfam, že tento rok nebudeme lenivé, spravíme aj druhé kolo a opäť sa dostaneme do finále.

Autor: Lenka Horváthová

